

TRICIA LEVENSELLER

UMBRELE
CARE NE
DESPART

Traducere din engleză de
Simona Ștefana Stoica

Capitolul 1

Nu au găsit niciodată trupul primului și singurului băiat care mi-a frânt inima. Și nici nu o vor face.

L-am îngropat pe Hektor Galanis într-o groapă atât de adâncă, încât nici diavolii care cutreieră pământul nu au putut ajunge la el.

Visul meu era despre el, despre ziua în care mi-a spus că fusese distractiv, dar că o terminase cu mine. O altă fată îi atrăsese privirea. Nici nu-mi mai amintesc numele ei. În acel moment, nu mă puteam gândi decât la faptul că îi dăruisem totul lui Hektor: primul meu sărut, dragostea mea, corpul meu.

Și, când i-am spus că îl iubesc, tot ce a avut de spus a fost „Mersi, dar cred că este timpul să ne despărțim”.

A mai avut și alte lucruri de zis. Când i-am înfipt pumnalul în piept, cuvintele s-au revărsat din el aproape la fel de repede ca sângele.

Reacția mea l-a luat prin surprindere. De altfel, și pe mine. Abia mi-am amintit cum am înșfăcat pumnalul dăruit de tata la cea de-a cincisprezecea mea aniversare, de acum trei luni, unul cu mânerul bătut cu nestemate și cu lama de un luciș argintiu, dar îmi amintesc că sângele lui Hektor se potrivea cu rubinele incrustate.

Îmi mai amintesc și ce anume mi-a ajutat mintea, într-un

final, să-mi prindă din urmă inima tulburată, care bătea cu putere: ultimul cuvânt rostit de buzele lui Hektor.

Alessandra.

Ultimul lui cuvânt a fost numele meu. Ultimul lui gând a fost despre mine.

Am câștigat.

Acea conștientizare pune acum stăpânire pe mine, așa cum a făcut-o în urmă cu trei ani. Acel sentiment de justiție, de pace.

Ridic brațele, întinzându-mă ca o pisică, după care mă rostogolesc în pat.

O pereche de ochi căprui se află la doar câțiva centimetri de ai mei.

— Pe toți dracii, Myron, de ce te holbezi la mine? întreb.

Mă sărută apăsând pe umărul gol.

— Pentru că ești frumoasă.

Stă întins pe o parte, cu capul sprijinit pe pumnul strâns. Cearsăfurile îl acoperă de la brâu în jos. Este atât de înalt, că e de mirare cum are loc în patul meu. Bucle rebele îi acoperă fruntea, așa că își dă capul pe spate, ca să și le dea din ochi. Mirosul de lemn de santal și sudoare se revarsă peste mine.

Țin cearsăfurile cu o mână deasupra pieptului în timp ce mă ridic în șezut.

— Noaptea trecută a fost distractiv, dar ar trebui să pleci. Astăzi am multe de făcut.

Myron se uită fix la pieptul meu și îmi dau ochii peste cap.

— Poate din nou mai târziu? sugerez eu.

Ridică privirea spre mine, apoi ochii îi zboară iar, cu subînțeles, la pieptul meu.

Nu, stai. Nu la pieptul meu. La mâna care ține cearsăfurile în loc și la greutatea suplimentară pe care o simt acum acolo.

Am un diamant pe deget. Este frumos, tăiat în formă de ou și îngropat în aur. Când îmi înclin mâna dintr-o parte în alta,

licărește ușor în lumina dimineții. Inelul este, de departe, cea mai scumpă bijuterie pe care mi-a dăruit-o vreodată.

— Alessandra Stathos, te iubesc. Vrei să fii soția mea?

Râsul umple camera, iar Myron tresare. Îmi acopăr repede buzele cu mâna liberă.

— Ce-a fost în capul tău? spun o clipă mai târziu. Bineînțeles că nu.

Mă uit încă o dată la inelul superb. Cu acest cadou, Myron și-a depășit utilitatea. Dintr-un motiv necunoscut, iubirii mei încetează să-mi mai ofere cadouri scumpe odată ce le refuz cererile în căsătorie.

Din păcate.

— Dar suntem atât de fericiți împreună, spune el. Te voi prețui în fiecare zi. Ți voi dărui tot ce meriți. Te voi trata ca pe o prințesă.

Of, dacă ar ști că țintesc un rang puțin mai înalt de atât.

— Este o ofertă foarte generoasă, dar încă nu sunt pregătită să mă așez la casa mea.

— Dar... m-ai primit în patul tău, se bâlbâie el.

Da, pe el și pe alți trei băieți luna aceasta.

— Și acum este timpul să te dai jos din el.

Mă pregătesc să fac la fel, când ușa camerei se deschide brusc.

Myron îngheață cu mâna întinsă spre mine, iar tatăl meu, Sergios Stathos, lordul Masis, privește în jos la ceea ce se poate întrezări din trupurile noastre goale.

— Pleacă, rostește el cu o voce înfricoșător de liniștită.

Tatăl meu este mai scund decât mine - eu am 1,70 metri -, dar are constituția unui taur: gât gros, umeri largi și ochi pătrunzători, care îți străpung sufletul.

Myron încearcă să plece înfășurat în cearsăfuri, dar eu le-am prins cu fermitate în jurul meu. Pentru că nu reușește să mi le smulgă, se apleacă să-și ia pantalonii.

— Pleacă acum, îi ordonă tata.

— Dar...

— Fă cum îți spun, altfel te voi biciui!

Myron e picioare. Oarecum. Se cocoșează de parcă și-ar putea ascunde statura impunătoare. Parcurge jumătate din distanța până la ușă, apoi se întoarce:

— Inelul meu?

— Sunt sigură că îți dorești să-l păstrez. Ca să îmi pot aminti de timpul petrecut împreună.

Myron se strâmbă. Are un picior îndreptat spre ușă și celălalt, spre mine.

Tata mârâie.

Myron nu știe cum să fugă mai repede și aproape că se împiedică de cizmele tatălui meu când se năpustește afară din cameră. Odată plecat, tata se întoarce spre mine.

— Îmi este greu să-ți găsesc un soț potrivit în condițiile în care te găsesc cu un nou tovarăș de pat în fiecare noapte.

— Nu fi ridicol, tată. Aceasta a fost a cincea noapte a lui Myron.

— Alessandra! Trebuie să încetezi cu asta. A sosit vremea să te maturizezi. Să te așezi la casa ta.

— Să înțeleg că și-a găsit soț Chrysantha?

Tata știe foarte bine că legea îmi interzice să mă căsătoresc înaintea surorii mele mai mari. Există o ordine a lucrurilor. Tata se îndreaptă cu pași hotărâți spre pat.

— Regele Umbrelor a trimis de la palat mai multe femei singure, printre care se număra și Chrysantha. Am sperat că sora ta îi va atrage atenția, fiind o așa frumusețe rară.

Oh, da. Chrysantha este o frumusețe rară. Și proastă ca noaptea.

— Dar nu a fost să fie, concluzionează tata.

— Este disponibil Myron, spun eu.

Tata mă atingește cu o privire furioasă.

— Nu se va căsători cu Myron. Chrysantha va fi ducesă. Am făcut deja aranjamentele necesare cu ducele de Pholios. Este un bărbat matur, care își dorește o fată drăguță la braț. Totul este bătut în cuie. Asta înseamnă că este rândul tău.

În sfârșit.

— Brusc te interesează viitorul meu? Întreb, doar ca să pun bete-n roate.

— Întotdeauna am avut în vedere binele tău.

O minciună desăvârșită. Singurele dăți în care tata se oboșește să se gândească la mine este când mă prinde făcând ceva ce crede că nu se cade. Chrysantha a fost principala sa preocupare de când mă știu.

— Îl voi aborda pe contele de Oricos pentru a discuta despre căsătoria dintre tine și fiul său, care va moșteni totul într-o zi, continuă tata. Cred că se va întâmpla cât de curând, având în vedere starea precară de sănătate a lui Aterxes. Asta ar trebui să te facă fericită.

— Nu mă face fericită.

— Cu siguranță nu vei rămâne problema mea pentru totdeauna!

— Cât de înduioșător, tată, dar am pus ochii pe un alt bărbat.

— Și cine ar fi acesta?

Mă ridic, trăgând cearșaful în sus cu mine, apoi îl bag pe sub brațe.

— Regele Umbrelor, desigur.

Tata râde în hohote.

— Mă îndoiesc. Cu reputația ta, va fi un miracol să pot convinge fiul oricărui nobil să te ia de soție.

— Reputația mea nu este cunoscută de nimeni, cu excepția celor pe care îi privește direct.

— Bărbații nu păstrează aventurile din dormitor pentru ei înșiși.

— O fac, când este vorba despre mine, spun zâmbind.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu sunt proastă, tată. Îi am cu ceva la mână pe toți bărbații care au văzut interiorul acestei camere. Myron are o problemă nefericită cu jocurile de noroc. A pierdut o bijuterie de familie la un joc de cărți. A dat vina pentru pierderea pandantivului pe un servitor care a fost biciuit și dat afară. Tatăl său nu ar fi fericit să afle despre asta. Și Damon? Se întâmplă să știi că face parte dintr-un grup de contrabandiști care importă arme ilegale în oraș. Ar fi trimis la închisoare dacă ar ști cineva adevărul. Și să nu-l uităm pe Nestor, care are o predilecție aparte pentru opiul pur. Aș putea continua să-mi numesc toți iubiții, dar ai prins ideea.

Deși chipul nu-l trădează, umerii tatei se detensionează ușor.

— Dar cu ce gentilomi distinși alegi să-ți petreci timpul, draga mea.

— Concluzia, tată, este că știu ce fac. Și voi continua să fac orice îmi doresc, pentru că îmi sunt propria stăpână. Cât despre tine, tu mă vei trimite la palat cu următorul grup de femei care urmează să-l vad pe rege, pentru că, dacă există un lucru la care mă pricep, acela este să-i determin pe bărbați să mă ceară în căsătorie.

Flutur diamantul strălucitor de pe deget în direcția lui.

Ochii tatei se îngustează.

— De cât timp plănuiști asta?

— De câțiva ani.

— Nu ai spus nimic când am trimis-o pe Chrysantha la palat.

— Tată, Chrysantha nu ar putea atrage nici atenția unui câine turbat. În plus, frumusețea nu este îndeajuns pentru a-i trezi interesul Regelui Umbrelor. Femei frumoase defilează în fața lui tot anul. Trimite-mă pe mine. Voi obține un palat pentru noi toți, închei eu.

Tăcerea pune stăpânire pe cameră preț de un minut.

— Vei avea nevoie de rochii noi, spune tata, în cele din urmă, și voi primi prețul miresei pentru sora ta abia peste câteva săptămâni. Nu va fi suficient timp.

Scot inelul de pe deget și mă uit în jos la el, fixându-l cu afecțiune. De ce crede că mi-am luat atât de mulți iubiți? Sunt distractivi, cu siguranță, dar cel mai important este că îmi vor finanța șederea la palat.

Ridic inelul astfel încât tata să-l poată vedea.

— Mai sunt destule bijuterii care așteaptă să servească unui scop mai înalt.

CUSUTUL A FOST ÎNTOTDEAUNA O PASIUNE pentru mine, dar îmi este imposibil să lucrez într-un timp atât de scurt toate hainele noi de care este nevoie pentru planurile pe care le am. Lucrez cu croitoreasa mea preferată, creez modele și comand zece ținute noi de zi, cinci rochii de seară și trei cămăși de noapte potrivit de indecente (deși pe acestea le croiesc singură – Eudora nu trebuie să știe cum intenționez să-mi petrec noapțile).

Tata nu ia parte la întocmirea planurilor, deoarece este mult prea ocupat cu contabilul său, fiind îngrijorat din pricina moșiei. E falit și încearcă cu disperare să ascundă acest lucru. Vina nu-i aparține. Tata este destul de competent, însă pământul nu mai produce la fel cum o făcea odată. În urmă cu câțiva ani, boala s-a furișat pe moșie și a ucis majoritatea animalelor, iar acum recoltele sunt din ce în ce mai sărace în fiecare an. O fântână a secat deja și tot mai mulți arendași pleacă.

Moșia Masis amenință să devină istorie, astfel că tata trebuie să obțină prețuri de mireasă decente pentru mine și sora mea, ca să mențină terenurile în funcțiune.

Deși sunt conștientă de situație, nici măcar nu m-am oboșit să-mi fac griji. Toți iubiții mei simt nevoia să-mi ofere lucruri frumoase. Lucruri foarte scumpe. A fost un joc distractiv. Să le aflu secretele. Să-i seduc. Să-i conving să-mi ofere nenumărate cadouri.

Dar sinceră să fiu...

M-am plictisit.

Am un joc nou în minte.

Îl voi curta pe rege.

Bănuiesc că nu va trece mai mult de o lună înainte ca el să se îndrăgostească nebunește de mine. Iar când îmi va cere mâna, voi spune *da* prima oară.

Ce se va întâmpla după ce căsătoria va fi oficială și consumată?

Îl voi ucide pe Regele Umbrelor și îi voi lua regatul.

Numai că, de data asta, nu va trebui să îngrop cadavrul. Voi găsi un țap ispășitor convenabil și voi face așa încât regele să fie descoperit întâmplător. Lumea va trebui să știe că eu sunt ultimul membru al familiei regale rămas în viață.

Regina lor.

Capitolul 2

Tata coboară primul din trăsură și îmi întinde brațul. Îl apuc cu o mână înmănușată, îmi ridic cu cealaltă fusta croită dintr-o țesătură groasă și cobor treptele.

Palatul este o clădire grandioasă, vopsită complet în negru. Are o înfățișare de-a dreptul gotică, cu creaturi înaripate care tronează deasupra coloanelor. Văd turnuri rotunde, care se înalță în laterale și care au acoperișuri cu țigle, un stil arhitectural recent.

Întregul palat este construit aproape de vârful unui munte, cea mai mare parte a orașului șerpuiind în jos. Regele Umbrelor este un cuceritor măreț, răspândindu-și încet influența în toată lumea, o imagine în oglindă a tatălui său. Din moment ce regatele vecine încearcă din când în când să riposteze, un oraș bine protejat este esențial; se spune că marele palat nu poate fi cucerit. Gărzile patrulează prin împrejurimi cu puști aruncate peste umeri, un alt mijloc de intimidare adresat dușmanilor noștri.

— Nu sunt sigur că negru a fost cea mai bună alegere, îmi spune tata în timp ce mă conduce pe treptele care duc la intrarea principală. Toată lumea știe că verde este culoarea preferată a regelui.

— Fiecare fată care va fi prezentă va purta verde. Scopul este să ieși în evidență, tată. Nu să te integrezi în mulțime.

— Cred totuși că s-ar putea să fi exagerat.